

[Rytter.]

det ikke er Landstingsmand Gunnar Fog-Petersen, det drejer sig om.

Hvad der for mig staar og maa staa som en væsentlig Grund til, at Flertallet kæmper saa heltemodigt — jeg var lige ved at sige „kæmper som rasende“, men jeg var bange for, at det ikke var parlamentarisk —, er den Omstændighed, at der er sket en Fejl i Aalborg. Der skete nemlig desværre det i Aalborg, at dengang man var i Tvivl, kom vedkommende, der ledede Valget, paa den Tanke: Vi kan spørge Indenrigsministeren. Det var efter min Mening en Fejl, for var der nogen, man ikke maatte spørge, var det netop Indenrigsministeren. Og Indenrigsministeren, som var til Stede, gjorde sig skyldig i en Fejl, som efter min Mening var endnu større, nemlig at svare; thi han kunde derved ikke undgaa at paavirke de Mennesker deroppe, selv om Indenrigsministeren tog alle mulige Forbehold og gjorde opmærksom paa, at han i og for sig ikke kunde sige noget. Alene det, at Indenrigsministeren, som har med Valgloven at gøre, udtaler som sin Mening: Jeg mener det og det — maa lægge et Tryk paa dem, der er til Stede. Saa kan man sige, at Indenrigsministeren er en saadan Mand, at han selvfølgelig bagefter vil erkende en Fejl og sige: Jeg tog fejl, og jeg retter det. Men det er netop det ulykkelige, at det kan Indenrigsministeren ikke i dette Tilfælde, for han har faaet de Mennesker i Aalborg til at gaa i Vandet, og saa vil det ikke se kønt ud, at den højt-ærede Indenrigsminister nu, bagefter siger: Jeg tog desværre fejl. Loyalitetsfølelse til-siger, at Indenrigsministeren maa staa fast: Ja, jeg sagde det dengang, og jeg mener det; jeg har efter min Mening ikke over for disse Mennesker sagt noget, der var urigtigt. Jeg tror ikke, der er Tvivl om, at hvis Indenrigsministeren havde kendt det nævnte Tilfælde fra Roskilde, og det var blevet oplyst oppe i Aalborg, vilde Valgbestyrelsen have sagt: Ja, vi følger det, der skete i Roskilde, i Overensstemmelse med den nærmest liggende Fortolkning af Ordene.

Jeg vil være bedrøvet, kan jeg godt sige, hvis Landstinget fatter en anden Beslutning. Husk paa, hvem der fortolker disse Bestemmelser; det er Valgbestyrelserne. Det er dem, der har med disse Love at gøre. Og hvad skal Valgbestyrelserne fremtidig stille op, naar de ser, at vi herinde paa Rigsdagen sondrer mellem gyldige Stemmesedler, blanke Stemmesedler og ugyldige Stemmesedler, altsaa opstiller en Mængde forskellige Sondringer, som bevirker, at man ikke kan sige: De Stemmesedler er

gyldige eller ugyldige, de er urigtige eller rigtige, men skal have et Mellembegreb ind for at faa det hele til at glide? Hvordan vil disse Valgbestyrelser stille sig i Fremtiden? Det ligger nær for dem at sige: Naa ja, disse Stemmesedler er maaske ikke ugyldige, men gyldige er de i hvert Fald ikke, og omvendt: Rigtige er de maaske ikke, men vi kan maaske nøjes med at sige, at de er ikke urigtige. Man vil se, at vi kommer ind paa en mærkværdig Fortolkning, hvis man stiller sig saadan.

Det var ogsaa ganske interessant, at da den ærede Ordfører (Ingeborg Hansen) kom ind paa Forholdet vedrørende Færøerne, var den ærede Ordfører glad ved det Fortilfælde, som har foreligget dér, og det er jeg ogsaa, fordi jeg anser Spørgsmaalet fra Valget paa Færøerne for overordentlig tvivlsomt. Spørgsmaalet er, om vi her har at gøre med en Valgforsamling eller med Lagtinget, og det Spørgsmaal kunde man diskutere i een Uendelighed. Jeg tror nærmest, at det drejer sig om en Valgforsamling, for hvilken Valglovens Regler maa gælde. Men nu behøver vi ikke at diskutere det, for der har tidligere dannet sig en Praksis, og denne Praksis staar selvfølgelig ved Magt, selv om den er opstaaet for 10—15—20 Aar siden; Spørgsmaalet forekommer mig at være afgjort ved dette tidligere Tilfælde, som den ærede Ordfører ogsaa dvælede ved. Selvfølgelig maatte den ærede Ordfører dog af Hensyn til den anden Sag, der foreligger, tilføje: Men selv om det ikke havde været o. s. v.

Mit Parti er tit blevet kritiseret for, at vi vilde indsætte i Lovene, at den endelige Afgørelse af en Sag henhører under Domstolene. Jeg tør paastaa, at hvis der havde været en Lovregel, som lød paa, at disse Sager kunde indbringes for Højesteret, der dog kun kunde tilsidesætte den trufne Afgørelse, naar der forelaa et groft Brud med Hensyn til Fortolkningen, saa var der ingen her i Landstinget, der havde turdet vove at gennemføre den Fortolkning, som man gør gældende. Jeg vil derfor bede om, at man vil tænke over, hvad det egentlig er, vi er ved at gøre nu. Det, der sker, er nemlig, at vi til Befolkningen siger: Naar vi taler om blanke Stemmesedler, saa maa I ikke sige, at de er ugyldige, der er en Modsætning mellem „blank“ og „ugyldig“, og endvidere skal der indføres en Sondring mellem „gyldig“, „ugyldig“ og en Mellemting derimellem — noget, som Befolkningen overhovedet ikke vil forstaa.

Jeg synes heller ikke, Landstinget skulde gaa med til, at man nægter et Min-